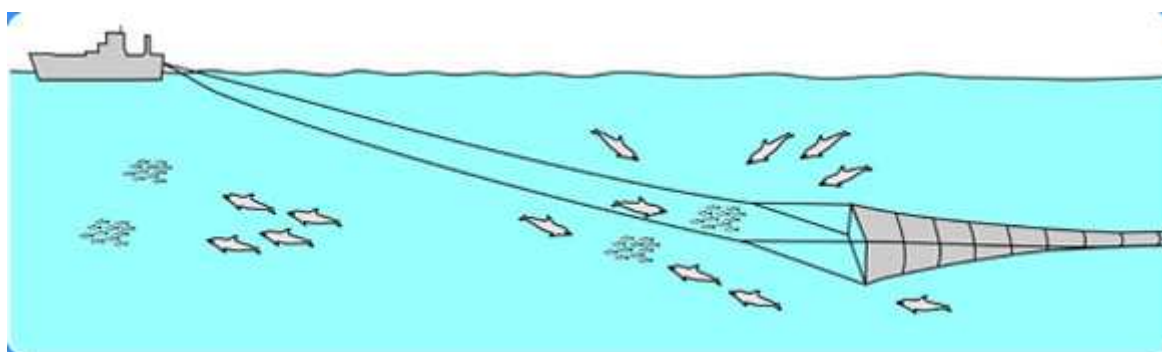

Wetenschappelijk onderzoek in het dolfinarium van Boudewijn Seapark

In 2008 werd in het dolfinarium een wetenschappelijk onderzoek afgerond dat uitgevoerd werd met 3 van onze dieren. De dolfijnen Milo, Yotta en Flo hebben zich gedurende 3 jaar dagelijks ingezet, om samen met ons een oplossing te vinden voor de ongewenste bijvangst van dolfijnen in de visserij. Met name in de trawlvisserij sterven jaarlijks vele dolfijnen door verstikking. De mond van het net, dat wordt voortgetrokken door 2 grote vissersschepen, is zo groot als een flatgebouw. Dolfijnen kijken onderwater deels met hun ogen, maar vooral met hun sonar. Ze zenden ultrasone geluiden uit, die vervolgens tegen eventuele objecten opbotsen. De echo daarvan vangen ze weer op. Zo kunnen ze op tientallen meters vis 'zien' met hun sonar. Doordat de opening van het net zo groot is en de mazen van het net het geluid amper terugkaatsen, zien ze alleen de scholen vis het net inzwemmen. De dolfijnen zwemmen achter de vis aan, omdat dat hun voedsel is. Dolfijnen zijn zeezoogdieren en 1 van de kenmerken daarvan is dat ze longen hebben. Ze moeten dus regelmatig naar de oppervlakte om adem te halen. Eenmaal in het net kunnen ze niet meer aan de oppervlakte komen, ze raken in paniek en stikken in het net..

Om een oplossing te zoeken voor dit probleem werd een langlopend onderzoek opgestart. Milo, Yotta en Flo werden getraind om een hoepel in te zwemmen die bevestigd was aan een plaat onderwater. Vervolgens ging er een luikje open, waar een donker plastic scherm achter bevestigd werd. Dat plastic zorgde er voor dat de dieren niets konden zien met hun ogen, maar wel met hun sonar. Op 11 meter afstand vanaf de hoepelplaat hing er een stalen bal soms wel en soms niet in het water. Wanneer de bal in het water hing dienden de dieren uit de hoepel te zwemmen terug naar de trainer. Indien de bal niet in het water aanwezig was moesten ze 10 seconden in de hoepel blijven liggen, totdat de trainer ze terugriep met behulp van een fluit. Op deze manier konden de dolfijnen antwoord geven of ze dachten dat de bal wel of niet in het water hing. Het doel van het onderzoek was onder water verschillende stoorgeluiden te produceren waarvan we hoopten dat ze de dolfijnen in verwarring zouden brengen, zodat ze de bal niet goed meer konden waarnemen met hun sonar.

Tijdens ons onderzoek zijn inderdaad een aantal geluiden gevonden die efficiënt zijn en die ook op een gemakkelijke manier onder water kunnen worden geproduceerd. Deze verschillende stoorgeluiden worden op dit ogenblik onder water rondom de trawlnetten uitgezonden en getest, om te zien of we de dolfijnen in het wild op die manier zoals gehoopt uit de netten kunnen houden. Milo, Yotta en Flo hielpen op deze manier hun soortgenoten in het wild.